

Ooninya

Nanesa

inkijkexemplaar

Nanesa
Oonya

Eerste druk 2023

Copyright © Nanesa (tekst)

Copyright © Sigrid Coymans (illustraties); Facebook/CreaSigs

Omslag vormgeving ProBeeld | Ambilicious

Binnenwerk vormgeving Ambilicious Studio

Redactie Inanna van den Berg ProBeeld | Ambilicious

Copyright © 2023 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-93275-72-0 | NUR 283

www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Oonya

Ambilicious Breda | Kalmthout

Nieuw leven

Voorzichtig open ik mijn ogen. Alles rondom mij is een waas.

De vage contouren van een gezicht doemen voor me op. Een lachende man staart naar mij. Wie is hij?

Uiterst voorzichtig draagt de man mij in zijn grote gehavende handen naar een andere kamer. Daar legt hij mij zachtjes in de armen van een tere vrouw. Ook zij kijkt mij lachend aan. Wie is zij?

Ik voel me naakt en koud.

Wat gebeurt er?

Iemand wikkelt mij in doeken, gelukkig. Nu voel ik me veilig in mijn cocon.

Ik hoor stemmen. Ze praten over mij. Wat zeggen ze? Ze spreken zo snel.

Waar ben ik?

Hoe ben ik hier terechtgekomen?

Wie zijn deze mensen?

De kamer is kil en primitief. Een straaltje zon schijnt door een kleine opening in de ruwe stenen muur naar binnen. Het voelt alsof een pijl mijn netvlies doorboort. Onmiddellijk sluit ik mijn ogen. Dat felle licht doet geen goed!

Een moeheid daalt over me neer. Uiteindelijk val ik zachtjes in slaap, in de armen van de lieve, frêle vrouw. Ik voel me geborgen en veilig. Dat veilige gevoel wordt opnieuw bruusk verstoord door heldere zonnestralen. We hebben de woning verlaten. Ik word op handen gedragen en talloze vreemde gezichten passeren voor mijn ogen. Vele stemmen dringen als gedempt geroezemoes mijn oren in.

“Oooh, wat een schat van een dochter!” en “Wat een donkere satijnzachte haren heeft uw dochter toch!” en “Wat een prachtige

kastanjebruine ogen, ik zou er zo in verdwalen!". Enkelen onder hen vinden het nodig om in mijn appelbolle wangen te knijpen tot ze knalrood zijn en gloeien van de pijn. Ik brul en schreeuw. Dat lijkt averechts te werken!

De belangstelling wordt enkel groter!

Wat ben ik opgelucht als ik tegen een warme borstkas word gelegd en vanaf een gespierde schouder eindelijk rustig kan rondkijken.

Hoog aan de heldere hemel verschijnen vreemde wezens met vele poten. Deze creaturen zoemen kriskras door de lucht als acrobaten. Ze zien er best akelig uit. Hun harige lijven zijn bol, met op hun hoofd lange sprietten die voortdurend heen en weer bewegen. De vleugels zijn doorzichtig. Ze lijken veel te delicaat om dat zware bolle lijf te dragen. Hun zes poten hangen vol met geel poeder. Aan de uiteinden bevinden zich kleine haakjes, die doen denken aan kleine klauwen. Beurtelings landen ze op de enorme bloemen die boven de reusachtige muren uit torenen. Deze beesten scheren dreigend boven onze hoofden, schaduwen bedekken afwisselend huizen en pleinen. Wanneer er reusachtige vlammen uit een toren schieten, verdwijnen de wezens als sneeuw voor de zon.

Ik vraag me af welke bedreiging deze veelpotige schepsels voor ons betekenen.

Met grote zwevende passen word ik weggevoerd tussen stenen muren en rieten daken. Alles zoeft vliegensvlug aan mijn neus voorbij. Ik probeer alles in me op te nemen. Het gaat mij veel te snel.

De man die mij stevig in zijn handen draagt, stopt bij een huis met een robuuste houten deur. Bij het openen van de deur klinkt een oorverdovend gekraak. We treden binnen in een sobere stenen woning dat blijkbaar mijn thuis zal worden. Voorzichtig word ik uit de armen van de man genomen en lieflijk geknuffeld door de vrouw. Zij noemt zichzelf moeder en benoemt de man als vader.

Na enige tijd verlaten we de woning. Mijn moeder draagt mij naar de toren die in het midden van het dorp staat. Ze overhandigt mij trots aan vader. Hij neemt mij, zijn pasgeboren parel, in zijn grote ruwe handen en tilt mij hoog in de lucht.

Vanuit de enthousiaste menigte stapt een oude man in onze richting. Met zijn grijze stugge baard en lange witte haren ziet hij er best vreemd uit. Hij draagt verweerde kledij. Aan de uiteinden van zijn broekspijpen rafelt de oude stof in slierten uit elkaar. De mantel, die hij om zijn schouders geslagen heeft, bestaat uit donkerbruin materiaal dat zijn volledige lichaam omhult. Alleen zijn broek is vanaf zijn kuiten zichtbaar. Om zijn hals draagt hij enkele kettingen vervaardigd uit verschillende materialen.

Ik ken de materialen niet. Mijn onwetendheid is groot. Toch trekken de felle kleuren in het sieraad mijn aandacht en dwalen mijn ogen er voortdurend naar af. Hij komt wankelend dichterbij, strekt zijn armen uit. De rimpels in zijn handen zijn diep, toch is zijn grip stevig wanneer hij mijn kleine handen vastneemt. Hij brabbelt een wartaaltje en zoent mij op beide handen. Hij kijkt mij heel diep in de ogen en keert zich naar de menigte. Trots werpt hij zijn mantel van zijn schouders. Wapperend verdwijnt deze achter zijn rug. Hij gooit zijn armen in de lucht en verheft zijn stem.

‘Wij verwelkomen Oonya! Een nieuw leven binnen onze familie! Ik voel dat ze nu al heel sterk is en een waardevolle aanvulling zal zijn in onze clan!’

De uitgelaten menigte verwelkomt mij enthousiast. Vreugdevol gejuich galmt door de straten.

Nadat de oude man de menigte tot stilte maant, keert hij zich weer naar mij. ‘Ik voel dat jij veel kracht uitstraalt,’ fluistert hij me toe, ‘Ik ben benieuwd hoe jij later jouw kracht zal ontwikkelen. Ik zie een beloftevolle toekomst voor jou!’

Een beloftevolle toekomst voor mij?

Wat heeft dat te betekenen?

1

Oonya

Ondertussen ben ik al vier. Zoals altijd op zoek naar avontuur en spanning. Ik hoor je denken: al vier? Welk kind gaat op zoek naar avontuur als hij/zij vier jaar is? Wel ja, daar moet je Oonya voor heten. Ik ging namelijk al veel eerder op verkenning. Alleen vind ik het veel leuker om nieuwe dingen te ontdekken, dankzij mijn vader. Hij heeft me gisteren verteld dat hij een verrassing heeft voor mijn verjaardag. Nu zit ik dus sinds zonsopgang op de bank aan de houten tafel, die in het midden van onze eetkamer staat. Geduldig wacht ik op hem. Met mijn handen wrijf ik over het hout tot ik ze vlak voor mij laat samenkomen. Ik verstrengel mijn vingers in elkaar en laat mijn voorhoofd erop rusten. Even sluit ik mijn ogen, daarna kijk ik naar beneden. Zenuwachtig wiebel ik met mijn benen. Steeds als ik aan deze tafel zit, besef ik dat ik nog een klein meisje ben. Mijn voeten raken de vloer nog niet. Net als ik mijn billen wil verschuiven, hoor ik het krakende geluid van de deur. Een rilling rolt over mijn rug naar beneden.

‘Goedemorgen, Oonya. Goed geslapen?’ Vaders zware stem broemt door de kamer.

‘Ik heb heel goed geslapen,’ antwoord ik met hoge stem. Ik kan mijn enthousiasme niet verbergen. Nieuwsgierig kijk ik hem aan, op zoek naar de verrassing die hij mij beloofd heeft. Glimlachend gaat hij tegenover mij zitten.

Het houten gevaarte helt een beetje over naar zijn kant wanneer hij erop steunt. Zijn handen liggen open op tafel. Waar heeft hij die verrassing verstopt?

‘Lieve Oonya. Hoeveel jaar word je ook alweer vandaag? Drie zeker?’

Met grote ogen kijk ik hem aan. ‘Vier! Het kan niet dat jij dat niet weet!’

Zijn bulderende lach doet het hele huis daveren. Ik vind het niet grappig, dus lach ik niet mee. Trouwens, waar zit die verrassing nu?

‘Ik heb je gezegd dat ik een verrassing voor je had. Wel nu. Kijk meid. Volgens mij ben je er klaar voor.’

Bijna stuiter ik van de bank. Waar ben ik klaar voor?

Hij schuift zijn hand achter zijn brede rug en plaatst een glimmend ding op de tafel.

‘Wat denk je, Oonya? Ben je er klaar voor?’

Mijn lichaam gloeit. Mijn benen wiebelen ongecontroleerd. In mijn enthousiasme schop ik tegen mijn vaders knieën. Verschrikt kijk ik hem aan. Zijn wenkbrauwen verstrengen gedurende één seconde, om nadien weer die glimlach tevoorschijn te toveren.

‘En, wat vind je ervan?’

Sprakeloos staar ik naar het glimmende voorwerp.

‘Ik, euh. Ik vind, euh.’

‘Dit is de eerste keer dat je niet uit je woorden geraakt.’

‘Euheu,’ zeg ik zacht.

Zwijgend neem ik het wapen in mijn handen en bewonder het prachtige handwerk.

Mijn vingertoppen glijden over het metaal, met mijn vuist omklem ik het heft.

Eindelijk vind ik mijn woorden: ‘Dank je. Het is echt mooi. Ik kan niet geloven dat je een dolk voor mij hebt gemaakt.’

